

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **O. K.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-11404-4/SO-2021 ze 17. 3. 2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobce přicestoval na území České republiky 14. 10. 2017 na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným, s platností od 25. 9. 2017 do 28. 2. 2018, a následně zde pobýval na základě povolení dlouhodobého pobytu za účelem rodinným ve smyslu § 42 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí naposled s platností od 1. 9. 2020 do 31. 8. 2021).

2. Dne 14. 7. 2020 podal žalobce podle § 45 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem podnikání.
3. Ministerstvo vnitra usnesením č. j. OAM-19123-4/DP-2020 z 4. 12. 2020 řízení o této žádosti zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ji podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání.
4. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Poukázala na to, že v době podání žádosti pobýval žalobce na území pouze tři roky, zatímco jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je předchozí pobyt na území po dobu delší než pět let (§ 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Podle odstavce 2 sice postačuje předchozí pobyt tří let, ale jen v případě, že cizinec vstoupí na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Tuto podmínku žalobce nesplnil. Pro úplnost žalovaná uvedla, že neměla prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů usnesení do žalobcova soukromého a rodinného života, neboť podle judikatury správních soudů je lze posoudit jediné v rozhodnutí o věci samé. Přesto dodala, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by takovou nepřiměřenost založily.

II. Argumentace účastníků řízení.

5. Žalobce v žalobě namítl, že požádal samostatně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (14. 7. 2020) a o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným (15. 7. 2020). Zdůraznil, že nepožádal o změnu účelu pobytu z rodinného na podnikání, neboť hodlá pobývat na území na několik účelů pobytu, což je v souladu se zákonem, jenž rozlišuje institut změny účelu pobytu a možnost více účelů pobytu. Řízení o žádosti o nové povolení k pobytu z 14. 7. 2020 však bylo nezákonně zastaveno, aniž ministerstvo žádost meritorně přezkoumalo, a to na základě nepřipustně analogické aplikace § 45 odst. 1 věty čtvrté ve spojení s § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Požadavek zákona na určitou dobu pobytu na území před možností požádat o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání je pak v rozporu s ústavně zaručenými zákazem diskriminace a právem podnikat.
6. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, jelikož se žalovaná nezabývala všemi odvolacími námitkami, a nemá podle jeho názoru ani oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány se nezabývaly ani nepřiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, ačkoli to bylo jejich povinností. Nakonec žalobce namítl, že mu správní orgány nedaly možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala nosné důvody napadeného rozhodnutí, které argumentačně ještě rozpracovala. Zároveň vyjádřila přesvědčení, že ve správním řízení vypořádala všechny odvolací námitky, a setrvala na správnosti závěrů vyslovených v žalobou napadeném rozhodnutí. S ohledem na to navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
8. Žalobce v replice víceméně jen zopakoval argumenty obsažené v žalobě a setrval na svém procesním stanovisku.

III. Posouzení věci.

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a nezjistil při tom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
10. Při jednání konaném 31. 5. 2022 účastníci řízení zopakovali argumenty uvedené ve svých procesních podáních a setrvali na svých dosavadních návrzích.
11. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že řízení o správní žalobě je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li žaloba kuse nebo nepřiléhavě zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce nebo z vlastní iniciativy vyhledávat podporu pro žalobcovu argumentaci ve správním spisu. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (namátkou rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010 nebo rozsudek téhož soudu č. j. 9 Afs 35/2012-42 z 18. 7. 2013).
12. Žalobce označil několik desítek ustanovení různých zákonů a mezinárodních smluv, ale také obecných právních zásad, které měla žalovaná ve správním řízení porušit. U mnoha z nich však nespécifikoval, v jakém konkrétním procesním postupu nebo právní úvaze žalované toto porušení spatřuje. U velké části těchto ustanovení ani nepřiblížil jejich obsah a soudu není zřejmé, v čem by mělo jejich porušení spočívat, neboť s předmětem věci na první pohled nijak nesouvisí. V těchto případech se nejedná o dostatečně určité žalobní body, jimiž by se soud mohl věcně zabývat.
13. Také s ohledem na tyto skutečnosti vypořádal soud žalobní body na základě principu, že řádné odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý dílčí argument obsažený v žalobě. Odpověď na základní námitky může v některých případech zahrnovat odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudky NSS č. j. 7 As 79/2012-54 ze 14. 2. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 z 29. 8. 2013 nebo č. j. 1 Afs 88/2013-66 z 19. 2. 2014). Také dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (odstavec 68 nálezu sp. zn. III. ÚS 989/08 z 12. 2. 2009).
14. Z obsahu žaloby jsou zřejmé tři žalobcovy zásadní výtky vůči napadenému rozhodnutí: 1) Žalobce je přesvědčen, že zákon o pobytu cizinců umožňuje požívání povolení k dlouhodobému pobytu za dvěma různými účely současně. 2) Žalobce se domnívá, že jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla v důsledku popření zásady uvedené v předchozí větě vyhodnocena jako žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu. 3) Žalovaná nezohlednila dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

15. Soud k těmto námitkám předně uvádí, že pobývání na území za více různými účely současně zákon o pobytu cizinců výslovně připouští v § 58 odst. 3, podle nějž „[v] dlouhodobém vízu lze vyznačit jeden nebo více účelů pobytu“ a jenž dle § 46 odst. 1 věty první zákona platí rovněž pro povolení k dlouhodobému pobytu. Tento výklad má oporu také v judikatuře správních soudů, srov. rozsudek NSS č. j. 8 Azs 273/2019-84 ze 4. 6. 2020, bod 18. To ostatně žalovaná nijak nepopírá, naopak na straně 6 napadeném rozhodnutí uvedla, že „[žalobcova] žádost o vydání pobytového oprávnění nebyla zamítnuta z důvodu, že by nemohl být držitelem více účelů pobytu, ale proto, že nesplňuje obligatorní podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za požadovaným účelem, tj. za účelem podnikání.“
16. Řízení o žádosti bylo zastaveno pro nesplnění podmínky obsažené v § 45 odst. 1 zákona, jenž stanoví: „Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.“ (Podtrženo soudem).
17. Toto ustanovení upravuje dva rozdílné postupy: 1) žádost o „udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu“ za jiným než stávajícím účelem, v jejímž důsledku cizinec získá další pobytové oprávnění k tomu již existujícímu; 2) žádost o změnu účelu pobytu v případě, kdy cizinec „hodlá na území pobývat za účelem podnikání“, v jejímž důsledku cizinec nadále disponuje jedním pobytovým oprávněním, ale se změněným účelem (k totožnému závěru dospěl NSS v rozsudku č. j. 8 Azs 273/2019-84 ze 4. 6. 2020, zejména v bodu 12).
18. Tato úprava dvou odlišných institutů v jednom odstavci může působit poněkud nepřehledně, a právě to je možná příčinou jistého nedorozumění mezi účastníky řízení, v jehož důsledku se žalobce domnívá, že žalovaná rozhodovala nejen o splnění podmínek pro udělení pobytového oprávnění za novým účelem, nýbrž o změně jeho stávajícího oprávnění uděleného za jiným účelem. Tak tomu ovšem není. Podtržená věta navazuje na tři předchozí věty, které upravují situaci, kdy cizinec požádá o nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než jehož je dosud držitelem, a do jisté míry se na tuto situaci vztahuje. Rovněž obrat „takovou změnu“ odkazuje k předchozím větám a jednoznačně vyjadřuje, že podtržená věta nenormuje zcela odlišnou situaci, nýbrž částečně rozvíjí tu upravenou v předchozích větách. „Změnou“ ve smyslu této věty se tak rozumí cizincova žádost o vydání pobytového oprávnění za jiným než dosud přiznaným účelem, ať už jde o změnu účelu pobytu nebo o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, jak správně vyložila žalovaná na straně 6 dole svého rozhodnutí. Správní soudy ostatně opakovaně konstatovaly, že také řízení o žádosti o změnu účelu pobytu je zahajováno prostřednictvím nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. odstavec 13 rozsudku NSS č. j. 8 Azs 273/2019-84 a

rozhodnutí v něm vyjmenovaná). Žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců přitom nestanoví, že by vydáním povolení k dlouhodobému pobytu za novým účelem zaniklo dřívější cizincovo povolení k dlouhodobému pobytu.

19. Podmínku pobytu po dobu delší než pět let pak musí splnit jak žadatel o nové pobytové oprávnění za účelem podnikání, jenž dosud pobýval na území za jiným účelem, tak žadatel o změnu účelu dosavadního pobytového oprávnění na účel podnikání; samozřejmě s výjimkou případů upravených v odstavcích 2 až 4 (srov. stranu 5 napadeného rozhodnutí). Tento názor nevychází z použití analogie, kterou se obecně rozumí řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných, nýbrž z logického a systematického výkladu daného ustanovení zákona. Naopak výklad, podle něž by se taková podmínka vztahovala pouze na cizince, jenž by žádal o změnu účelu pobytu na podnikání, ale již ne na cizince, jenž by žádal o nové povolení za účelem podnikání ke svému stávajícímu pobytu za jiným účelem, by byl zjevně nesmyslný a absurdní.
20. Žalobce požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a jeho žádost byla – v souladu s jeho přáním vyjádřeným v žalobě – posouzena jako žádost o nové pobytové oprávnění za jiným účelem (nikoli jako žádost o změnu dosavadního účelu pobytu na jiný), jehož přiznání by nemělo žádný vliv na existenci jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným a na možnost jeho prodloužení v řízení o druhé žalobcově žádosti z 15. 7. 2020 (strana 6 napadeného rozhodnutí dole); proti případnému nezákonnému postupu správních orgánů v řízení o této druhé žádosti by žalobce mohl brojit právě v tom řízení. Zásadní ovšem je, že v řízení o žádosti o nové pobytové oprávnění za jiným účelem ministerstvo seznalo, že žalobce pobýval na území pouze po dobu tří, a nikoli více než pěti let, jak vyžaduje § 45 odst. 1 zákona. Zároveň vyložilo, že žalobce nesplňuje ani podmínky § 45 odst. 2, podle něž „[c]izinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.“ Důvodem bylo, že žalobce přicestoval na území na základě jiného pobytového oprávnění, než jaké vyžaduje § 42a, a sice dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným ve smyslu § 42 zákona (strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
21. Věcnou správnost těchto závěrů žalobce nezpochybnil, přesto soud stručně připomíná, že ve vztahu k § 45 odst. 1 ji lze snadno ověřit jednoduchým výpočtem (žalobce přicestoval na území 14. 10. 2017), ve vztahu k § 45 odst. 2 se opírá o judikaturu správních soudů, podle níž k tomu, aby bylo možno konstatovat, že žalobce „vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny“ ve smyslu § 42a zákona, by bylo potřeba, aby nevstoupil na základě víza za účelem rodinným, jako to učinil žalobce, ale na základě víza za účelem převzetí „povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny“, upraveného v § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 161/2021-29 z 27. 1. 2022, body 22 a 23, v nichž je také vysvětleni rozdíl mezi účelem rodinným a účelem společného soužití rodiny). Za této situace nemělo ministerstvo jinou možnost, než řízení o žalobcově žádosti z 14. 7. 2020 bez věcného projednání zastavit podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona, neboť ji žalobce podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.
22. Žalovaná se všemi těmito aspekty zásadními pro posouzení věci zabývala, jak dokládají také shora uvedené odkazy na příslušné pasáže jejího rozhodnutí, přezkoumatelným způsobem je vyhodnotila, a její závěry se opírají o dostatečná skutková zjištění (zejména

výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území). Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pro nedostatek důvodů ani pro rozpor se spisy. Žalobce v bodě 2.1 žaloby označil tři odvolací námitky, obsažené v odstavcích 4 až 6 jeho odvolání, jimiž se žalovaná podle jeho přesvědčení nezabývala. Této námitce soud nepřisvědčil. Jak již shora uvedl, žalovaná přípustnost současného držení dvou pobytových oprávnění (odvolací námitka č. 4) výslovně potvrdila (strana 6 napadeného rozhodnutí uprostřed), a v téže větě implicitně přisvědčila žalobcovu tvrzení, že nepodal žádost o změnu účelu pobytu (odvolací námitka č. 6). S žalobcovým odkazem na § 46 odst. 7 zákona (odvolací námitka č. 5) se žalovaná vypořádala na straně 6 svého rozhodnutí dole, kde vysvětlila, že toto ustanovení upravuje pouze náležitosti žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ale další podmínky jsou upraveny na jiných místech zákona.

23. Aplikovanou právní úpravu soud nepovažuje za protiústavní z důvodu žalobcem tvrzené diskriminace cizinců. K tomu předně odkazuje na závěry Ústavního soudu, podle nichž *„subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území“* (usnesení sp. zn. III. ÚS 260/04 z 9. 6. 2004). Zároveň žalobce sice správně cituje článek 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle nějž má každý právo podnikat, ale nebere na zřetel odstavec 4 téhož článku, podle nějž zákon může stanovit odchylnou úpravu pro cizince. Této možnosti zákonodárce využil, a důsledkem toho jsou mimo jiné pravidla aplikovaná na žalobcův případ. Jejich údajnou diskriminační povahu žalobce podrobněji nerozvedl.
24. Pokud jde o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o žádosti o pobytové oprávnění do cizincova soukromého a rodinného života, lze souhlasit se žalobcem v tom, že toto posuzování není omezeno na ta rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek NSS č. j. 6 Azs 398/2020-34 z 1. 12. 2021 a rozhodnutí citovaná v jeho odstavci 19). Žalobce však přehlíží jiný ustálený závěr správních soudů, podle nějž *„Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti [...], nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění [...]“* (Rozsudek NSS č. j. 8 Azs 314/2019-39 ze 7. 1. 2022, bod 17, a rozhodnutí v něm citovaná). NSS proto v naposled citovaném rozsudku konstatoval, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.
25. Správní orgány nepochybily, když přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do žalobcových poměrů neposuzovaly. Žalovaná přesto uvedla, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí zakládaly (strana 9 jejího rozhodnutí). Soud k tomu doplňuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by měly odůvodnit nepřiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí, ani v odvolání, ani v žalobě. A to přesto, že předpokladem pro přezkum dopadů rozhodnutí je konkrétní námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, jež musí být podepřena konkrétními tvrzeními, neboť po správních orgánech nelze vyžadovat, aby

výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit v cizincův prospěch (rozsudky NSS č. j. 9 As 142/2012-21 z 29. 11. 2012 nebo č. j. 6 Azs 398/2020-34 z 1. 12. 2021).

26. Důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle jehož věty první nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
27. Zdejší soud již v rozsudku č. j. 10 A 86/2018 z 28. 7. 2020 vyložil, že toto ustanovení upravuje primárně postup před vydáním rozhodnutí ve věci samé a jeho porušení je jen obtížně představitelné v případě vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení. Správní orgány navíc doplnily správní spis nad rámec žalobcem předložených dokladů pouze o výpisy z několika evidencí (cizinců, nemovitostí, vozidel), jež neobsahovaly žádné žalobci neznámé informace, přičemž pro účely rozhodnutí vyšly toliko z výpisu z evidence cizinců, z něž zjistily údaje týkající se žalobcových pobytových oprávnění, u nichž žalobce nepochybně mohl očekávat, že k nim správní orgány přihlédnou. V průběhu odvolacího řízení pak obsah spisu nebyl vůbec doplňován.
28. V této souvislosti je též třeba připomenout, že podle setrvalé judikatury správních soudů ne každé porušení citovaného ustanovení je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Aby tomu tak bylo, musel by žalobce upřesnit podklady, jež neměl k dispozici, a vylíčit, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno: žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nebylo došlo (rozsudky NSS č. j. 8 As 28/2011-78 z 29. 6. 2011 nebo č. j. 7 Azs 284/2018-28 z 11. 10. 2018). To však žalobce v nynější věci neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení.

29. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu